

LBRIS

We know
books

AMY LE FEUVRE

Doi băieți în căutarea faptelor bune

Traducere din limba engleză

Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

CUPRINS

I. Zidul grădinii	5
II. Un cântec	15
III. Când ți se oferă șansa	27
IV. O vizită neobișnuită.	37
V. Măgărușul rătăcit	49
VI. Rob	61
VII. Povestea nucului.	73
VIII. Săritura verilor.	83
IX. Redactarea testamentului	97
X. Un infirm	109
XI. Un dar pentru regină.	117
XII. Scrisori	129
XIII. Directorul	139
XIV. Eroii	153
XV. O propunere neplăcută	167
XVI. David și Jonathan	179
XVII. Șansa lui Roy	187

I

ZIDUL GRĂDINII

Stăteau cocoțați pe vechiul zid al grădinii. În fața lui se întindea o grădină frumoasă, cum erau pe vremuri, scăldată în căldura amiezii de august. În depărtare, îmbrăcată în iederă, se vedea casa cea veche, din piatră. Se întâmpla să fie perioada cea mai plictisitoare a zilei, când toate parcă încremeneau. Până și câinii de pe peluză dormeau, iar bătrânul grădinar trăgea din pipă și stătea pe marginea unei roabe, părând și el furat de amorțeala câinilor. La rândul lor, păsările și insectele scoteau un fel de vaiet monoton, picotit.

Dar cei doi băieți în tricouri de crichet erau plini de viață, încât și când stăteau cocoțați păreau agitați, discutând aprins.

– Să știi, Dudley, că, și dacă nu se întrevede nici un prilej, găsim noi unul!

– Atunci nu-i putem spune chiar „prilej”.

– Ba sigur că putem! Păi, dacă pe vremuri eroii n-ar fi pornit la drum în căutarea aventurii, acasă cu siguranță că nu s-ar fi întâmplat nimic demn de povestit azi.

– Dar un „prilej” nu e același lucru cu spiritul de aventură.

– Ba sigur că este, blegule! Așa cum ai parte de un prilej, ai parte și de aventură.

Micul orator care își susținea atât de înverșunat punctul de vedere era un băiețel firav, tras la față, cu ochii mari, căprui. Părul brunet și cârlionțat avea darul de a sfida orice încercare de a-i da o linie tunsorii, mai ales că nu toate firele creșteau în același ritm, încât oricine recunoștea că nu se putea face nimic „cu capul domnișorului Roy”.

Nu era ceea ce s-ar numi un copil frumos, pe deasupra fiind și foarte bolnăvicios, pradă atacurilor de bronșită și astm, însă cu o fire foarte voluntară; după cum spunea și dădaca pe care o avusese în primii ani de viață, „sufletul îi era prea ager pentru trupușorul lui”.

Cel de alături, cocoțat pe zid, era Dudley, vărul lui – un exemplu foarte bun de băiat englez frumos. Cu părul castaniu și ochii albastru-deschis, voinic și mereu îmbujorat. Avea toate datele să fie preferat de oricine, însă, la capitolul tărie de caracter și iuțime a minții, nu se putea compara cu Roy.

Stătea și cântărea spusele acestuia, lovind zidul cu călcâiele, în timp ce își plimba privirea

dincolo de marginile grădinii, către pădurea de pini din depărtare.

– Uite că vine, zise el deodată. Acum ai ocazia să faci ceva.

– Ce-ai spus? Cine? Unde?

– Vine cineva. Un om fără căpătâi, sau un pribeag, sau și una, și alta... În orice caz, e un prilej de a face o faptă bună, nu-i așa?

Roy se uită pe cărarea ce dădea dinspre pădure spre grădina lor, apoi îl observă și pe pribeag. Deodată se luminează la față, ca și cum luase o mare hotărâre.

– E un străin, Dudley. Nu e din sat, de aici. Îl vom întreba cine e.

– Bună ziua, domnule! strigă Dudley cu vocea pițigăiată, de copil. De unde vii? Nu pari de pe la noi.

Bărbatul îl privi atent pe băiat.

– Da' tu cine ești de te cațări așa pe ziduri și umbli prin grădinile oamenilor la furat de poame?

– Nu ne lua la rost, zise Roy dând capul pe spate și arborând mina lui autocratică. E grădina noastră, să știi, și zidul e tot al nostru, iar cărarea pe care vii e și ea pe proprietatea noastră!

– Atunci nu vă apucați să jigniți oamenii care trec pe aici, că nu vă văd bine! veni replica bărbatului.

Băieții au tăcut.

– Sunt sigur că el nu-i un prilej, șopti Dudley într-un târziu.

Roy însă nu se lăsă descurajat.

– Uite cum stau lucrurile, zise el pe un ton mai conciliant, noi suntem în căutarea unui prilej de a face un bine cuiva. Și, cum stăteam noi așa, ai apărut dumneata, de aceea am intrat în vorbă.

– Da, interveni curajos și Dudley. Pari cam ostentiv și ne întrebam: nu am putea să te ajutăm cumva?

Omul ridică privirea ca pentru a se asigura că nu-i vreo neobrăzare băiețească la mijloc, dar cele două fețișoare îl priveau de pe gard cu toată seriozitatea, așa că izbucni în râs și zise:

– A, recunosc că n-o duc prea bine în clipa de față. Dar asta nu înseamnă că aștept ceva de la voi doi. Că doar nu aveți oferte de muncă în buzunare, nici scule nu-mi puteți închiria, și nici o bere sau o jumătate de pâine nu-mi puteți da să mănânc și eu, ca un om răzbit de foame! Ori poate îmi puteți spune pe unde-i o crâșmă, să-mi faceți cinste și să mă duc acolo!

Roy îndesă imediat mâna în buzunar și scoase de acolo o grămadă de nimicuri cum au toți copiii la vârsta lor prin buzunare. Pescui din mulțimea lui de comori o monedă de șase penny.

– Pot să-ți dau asta, dacă îți ajută, zise el triumfător. De două zile o am, dar n-am cheltuit-o. Cred că poți să cumperi o bere și niște pâine cu brânză din banii ăștia. Cum altfel am putea să te mai ajutăm?

– Dacă mergi la domnul Selby, prezbiterul, el ar putea să-ți găsească ceva de lucru! îi strigă și

LBDIS

We know
books

Dudley omului care se aplecase după monedă și mulțumea în șoaptă.

– Nu-i genu' meu, răspuse el.

Băieții l-au petrecut cu privirea în timp ce se îndepărta pe cărare, apoi Roy spuse îngândurat:

– Cu asemenea prilejuri de a face un bine, rămânem cu buzunarele goale.

– Și nici nu sunt sigur că l-am ajutat cu adevărat, zise Dudley.

Aruncându-și iar privirea prin grădină, zise:

– Uite-o pe mătușa Judy, vine după noi.

Mătușa lor chiar se apropia pe cărăruia cu pietriș. Era o femeie deosebit de frumoasă. Se uită la nepoții ei și începu să râdă.

– Măi neastâmpăraților, dacă ați ști cât v-am căutat! O să cădeți ca Humpty Dumpty dacă vă cocoțați așa de sus. Chiar stați comod acolo, taman într-un loc de unde vă puteți rupe gâtul? Sau poate și cioburile de sticlă vi se par niște pernițe pufoase?

– Întâi am făcut curat, am strâns cioburile acelea nesuferite, zise Dudley, gata să se dea jos. Aici e turnul nostru de veghe și avem vedere foarte bună, vino și tu să te convingi!

– Nu, mulțumesc! Prefer să nu mă cațăr până acolo. Despre ce vorbeați mai devreme? Jonathan pare serios ca un judecător.

Roy se uită la mătușa lui, renunțând la gândul de a mai coborî.

– Dacă nu râzi de noi și nu ne spui bunicii, îți povestim, că tu știi să ții un secret când promiți.

– Bine, promit.

– Știi, azi-dimineață, domnul Selby ne-a dat ca temă de gândire fraza asta: „Oricând ai prilejul să faci un bine, fă-l!” Ne-a povestit de un rege – dar am uitat cum îl cheamă – care avea obiceiul să scrie pe o tăbliță de piatră, la sfârșitul zilei, dacă nu făcuse nici un bine: „O zi pierdută”. Ne-am gândit că ar trebui să începem chiar de azi și să vedem ce ispravă facem. Am încercat mai întâi să-i facem un bine bătrânului Hal, dar nu s-a arătat prea încântat. Tocmai când acoperirea niște răsaduri, noi ne-am dus și le-am dezvelit, după care a zis că i-am stricat niște puieți și pot spune că era tare furios. Am dat drumul la apă și am îndreptat furtunul spre el, să-l răcoresc un pic. Acum doarme într-o roabă, îl vedem și de aici. Să știi că de aceea ne-am urcat aici, să nu-i mai ieșim în cale cu nici un chip, că tare urât ne-a vorbit!

– Ia coborâți voi de acolo, năzdrăvanilor! Nu pot discuta cu voi când stați cocoțați, e prea sus pentru mine. Hai, dați-vă jos, ușurel. Ce ți-e și cu băieții ăștia, cum reușesc ei să se cațere pe zid cu buricele degetelor e mai presus de puterea mea de înțelegere! Bunica vrea să vă vadă înainte de ceaiul de după-amiază, așa că e cazul să vă dați jos. Și cine a mai avut parte de faptele voastre bune?

Până să apuce să-și termine întrebarea, băieții deja coborâseră, o apucară fiecare de o mână și acum se îndreptau spre casă. Se vedea de departe ce afecțiune puternică îi lega pe toți trei.

Dudley se grăbi să verse sacul cu povestea vagabondului, iar domnișoara Bertram l-a ascultat cu toată empatia.

– Să nu mai trimiteți oamenii la crâșmă, băieți, și nici să nu-i mai dați unui bărbat bani de bere. Poate să aibă vreo mare slăbiciune pentru bere, nu se știe niciodată. În ce mă privește, sunt gata să refuz oricând o cerere de genul acesta. Iar astfel îl ajutați mai mult decât dându-i bani de băut.

– Da, numai că așa arată o faptă bună pentru tine, dar nu și pentru noi!

– În general, e foarte greu de spus cum să ajuți cu bani pe cineva, zise domnișoara Bertram. Să nu vă între în cap că numai oferind bani puteți să-i ajutați pe ceilalți! Uneori chiar le poate face rău gestul vostru.

– Păi văd și eu asta! Am rămas fără moneda mea cu care urma să cumpăr o minge grozavă de la magazinul directorului!

Domnișoara Bertram râse văzându-l pe Roy atât de amărât.

– Lasă, îl consolă ea, ai avut intenții bune și așa capătă omul experiență, toată viața învață din greșeli. Acum vă rog să intrați la bunica în liniște și să-i vorbiți frumos. Și ei puteți să-i faceți un bine dacă o înșeninați un pic.

Dudley se uită spre Roy și făcu o grimasă. În-
să, de intrat, au intrat amândoi și s-au strecurat
prin întuneric, pe vârfuri, în salon, vorbind doar
în șoaptă și cu un aer foarte serios. O doamnă în
vârstă, cu o mină aspră, stătea țeapănă în fotoliul
ei și tricota cu mișcări iuți. Îi salută pe băieți cu o
oarecare răceală.

– Cu ce v-ați îndeletnicit până acum? Am tri-
mis după voi de ceva vreme. Ați uitat că țin să
treceți și pe la mine în fiecare după-amiază pe la
ora asta?

– N-am uitat, bunico! zise Roy cocoțându-se
în fotoliul din fața ei. Voiam să venim, doar că
nu ne-am dat seama, fiind prinși în niște discuții,
cum a trecut timpul.

– Discuțiile voastre nu se cade să fie mai im-
portante decât dorințele bunicii.

Urmă o pauză, apoi Dudley zise cu îndrăz-
neală:

– Bunico, vorbeam despre lucruri bune și im-
portante, nu la întâmplare. Eu și Roy ne-am ho-
tărât să căutăm prilejuri de a face lucruri bune
în fiecare zi din viața noastră. Spune-ne, tu crezi
că un asemenea prilej este totuna cu o aventu-
ră? Nu-mi vin în minte aventuri care să însemne
fapte bune, tu ce crezi?

– Eu zic că sunt, rosti foarte sigur pe el Roy,
legănându-se pe scaunul său confortabil. Regele
Artur și cavalerii lui mereu făceau fapte bune în
felul ăsta. Niciodată nu traversau pădurea fără

vreo aventură, dar ei făceau numai lucruri bune, nu-i așa, bunico?

Conversația nu lăncezea niciodată cât erau băieții acolo, iar doamna Bertram, deși mereu avea o mică strângere de inimă când îi vedea porniți pe vorbit și pe joacă, totuși îi aștepta cu nerăbdare în fiecare zi să-și facă scurta lor vizită. Nu se putea deplasa ușor, i-o spusese și medicul, așa încât rareori ieșea din casă, iar fiica ei, Julia, preluase rolul de stăpână a casei la conacul lor.

Cu trei ani în urmă, Roy și Dudley au sosit la interval de o lună amândoi cu scopul de a locui cu bunica lor. Roy, pe care îl chema de fapt Fitz Roy, venea din Canada (unde îi muriseră ambii părinți). Cât despre tatăl lui Dudley, a murit pe când băiatul era bebeluș, iar mama lui se recăsătorise în India. Când a murit și ea, la scurt timp după aceea, tatăl său vitreg l-a trimis acasă, la bunica. Din prima zi în care s-au văzut, băieții au legat o prietenie foarte strânsă. Mătușa lor îi numea „David” și „Jonathan”¹ după ce fusese martora neștiută a unui jurământ solemn pe care și-l făcuseră băieții la umbra pinilor, la numai o săptămână de când se întâlniseră pentru prima oară.

Sănătatea precară a lui Roy era un adevărat motiv de neliniște pentru bunica lor și, dacă nu ar fi intervenit tactul și înțelepciunea domnișoarei

¹ Cu referire la prietenia dintre Ionatan, fiul lui Saul, și proorul David, una dintre cele mai frumoase și renumite prietenii din istoria Vechiului Testament și a Antichității (*n. trad.*).

Bertram, băiatul ar fi rămas captiv într-o cameră, înfofolit în haine de lână aproape tot anul. Avantajul lui era că avusese o doică în vârstă care îl crescuse de când venise pe lume și care îl urma-se și în Canada. Ea era omul cel mai potrivit să observe primele semne ale unei boli și să-l îngrijească de fiecare dată. Bietul Roy, cu problemele lui de sănătate care nu-i dădeau pace decât pentru scurt timp, era moștenitorul unei moșii întinse a tatălui său, nu departe de casa bunicii. Îl așteptau multe responsabilități, iar conștiința că va deține la un moment dat atâta putere avea, poate, efectul de a-l face să cântărească orice lucru cu mai mare seriozitate decât ar fi făcut-o, în general, băieții de vârsta lui.

În aceeași zi, după ce vizita la bunica se încheiase, după ce-și luaseră ceaiul în odaia copiilor, băiatul se plimba prin camera lui. S-a aplecat puțin pe fereastră, uitându-se la cerul senin de deasupra casei.

– Mă simt așa de mic, își spunea el nostalgic, iar Cerurile sunt coplesitor de mari! Dar o să fac eu ceva suficient de important ca să mi se spună și mie când voi muri: „Bine, slugă bună și credincioasă.”¹ Și mă voi strădui în fiecare zi a vieții mele, până voi izbuti să ajung acolo!

¹ Cf. Matei 25, 23 (n. trad.).